

امیدارینده

نشریه اختصاصی جمعیت و خانواده | سال اول شماره ۹ | بهمن ۱۴۰۲

ماتویه دونه ش موندیم...

۱+۲

۱+۱

۱+۳

● معرفی کتاب

فرزند ما از ما جدا نیست؛ او خود ماست اما در اندازه ای کوچک تر

کتاب «من دیگر ما» تلاش می کند با تکیه بر مبانی دینی، مهارت های تربیت فرزند در دنیای امروز را با قلمی ساده و روان به پدران و مادران آموزش دهد.

سیزده جلد این کتاب، با عناوین زیبا و جذابش، تقریباً اکثر دلمشغولی های والدین، مسائل پرکاربرد، روزمره و تازه ی تربیت فرزند را در بر می گیرد. عناوین هفت جلد از آن عبارت است از:

جلد اول: جوجه های رنگی و بچه های فرنگی (مشکلات پیش روی تربیت در دنیای امروز)

جلد دوم: خارهای گل شده و گل های خارشده (نقش محبت در تربیت فرزند)

جلد سوم: پرنده های در قفس و کودکی های نارس (نقش آزادی در تربیت کودک)

جلد چهارم: بازی های عسلی و عسل های بدلی (نقش بازی در تربیت کودک)

جلد پنجم: قاب سراب نشان و بیداری خواب نشان (نقش تلویزیون در تربیت کودک)

جلد ششم: بازی روی ابر خیال و کودکی های رو به زوال (نقش بازی های رایانه ای در تربیت فرزند)

جلد هفتم: ارتش رایانه ای و نوازش تازیانه ای (نقش بازی های رایانه ای در تربیت فرزند)

نام: من دیگر ما (دوره ی ۱۳ جلدی) + بازی، بازوی تربیت (ضمیمه ی جلد چهارم)

نویسنده: محسن عباسی ولدی

ناشر: آئین فطرت

برای دانلود نسخه الکترونیک
بارکد روبرو را اسکن کنید.

پرورش گلی از بهشت

برای پرورش گل، آن را آب داده و در نور می گذارند و همه ی زمینه ها را برای شکفتن آن فراهم می نمایند تا خودش باز شود. آیا انسان می تواند با دست به باز شدن گل کمک کند و به آن صورت مصنوعی، شکوفایی کند؟

کتاب «**کودک و خانواده**» مهارت های ارتباط با کودک در ۷ سال اولیه زندگی اوست.

هفت سال دوم، بچه باید ادب بشود. ادب یعنی یک شکل جهت دار منطقی پیدا کردن. در هفت سال

اول بچه از هر طرف رشد پیدا می کند. ولی ۷ سال دوم همه ی کارهایش هدفمند و جهت دار می شود.

کتاب «**کودک و ادب**» به آموزش مهارت های ارتباط با فرزند در ۷ سال دوم می پردازد.

نام: کودک و خانواده / کودک و ادب

نویسندگان: محمدجعفر غفرانی، یاسر رضازاده

ناشر: قرآن و اهل بیت نبوت

برای شنیدن این درس گفتار
بارکد روبرو را اسکن کنید.

● مرور سوره های قرآن برای ارتقای صفات فرزند | استاد چیت چیان

● فقط افراد باهوش فرزندان زیادی دارند...

ایلان ماسک ثروتمندترین مرد جهان، پس از به دنیا آمدن فرزند یازدهمش گفت:

فقط افراد باهوش فرزندان زیادی دارند و یک مغز عقب مانده ی جهان سومی است که پذیرفته سگ را بجای فرزند تیمار کند!!!!

امید آینده

نشریه اختصاصی جمعیت و خانواده

تحریریه: جمعی از پژوهشگران جمعیت

سر دبیر: جواد حجت

ویراستار: مریم سلطانی

طراح و صفحه آرا: استودیو میز / میلاد جوادی

اهور اجرایی: حمید وحیدی

نوبت چاپ: اول / شماره ۹ / بهمن ماه ۱۴۰۲

موضوع این شماره: تربیت فرزند

نوع انتشار: دیجیتال

ارتباط با ما: کانال امید آینده در ایتا | @omide_ayande

شما کنشگران حوزه جمعیت می توانید
خاطرات یا اخبار فعالیت های خود را
برای ما ارسال کنید

● فهرست

درآمد

۳

تربیت فرزندان، تربیت محیط خانواده است

۴

تربیت فرزند، فرآیندی پیچیده نیست

۴

مشکلات تک فرزندی، آسانی های چند فرزندی

۵

اگر محیط خانواده سالم باشد، فرزندان خوب تربیت می شوند

۶

معرفی کتاب

۷

مرور سوره های قرآنی برای ارتقای صفات فرزند | استاد چیت چیان

۷

فقط افراد باهوش فرزندان زیادی دارند

۷

به نظر شما شماره بعدی نشریه امید آینده به چه موضوعی اختصاص دارد...؟

پاسخ و پیشنهاد خود را به شماره ۳۰۰۰۲۳۴۹۶۲ ارسال کنید.

تربیت فرزندان، تربیت محیط خانواده است

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

الحمد لله رب العالمین و الصلوة والسلام علی سیدنا محمد و آله الطاهرین لعنة الله علی اعدائهم اجمعین عَن جَابِرِ بْنِ یَزِیدِ الْجُعْفِیِّ عَنِ ابِی جَعْفَرٍ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِیِّ الْبَاقِرِ عَلَیْهِ السَّلَامُ قَالَ مَنْ قَدَّمَ اَوْلَادًا یَحْتَسِبُهُمْ عِنْدَ اللّٰهِ

«یَحْتَسِبُهُمْ عِنْدَ اللّٰهِ» یعنی جوری این فرزندان را، این اولاد را بار بیاورد که بتواند آنها را به حساب خدا بگذارد، طبعاً فرزندی را انسان می تواند به حساب خدا بگذارد که او تربیت الهی پیدا کرده باشد؛ متدین باشد؛ اهل فسق و فجور و تزییح اوقات و اینها نباشد. این فرزندان را انسان می تواند به حساب خدا بگذارد و الا اگر یک فرزندی بود که انسان یا او را بد تربیت کرد، کما اینکه بعضی ها فرزندان خودشان را بد تربیت می کنند؛ از اول این بچه را اهل دنیا و اهل اشرافیگری و اهل شهوات و اینها بار می آورند. در محیط خانواده، پدر و مادر، مشی شان برای فرزند یک سرمشق است. اگر این سرمشق، سرمشق بدی باشد، بچه بد بار می آید. فرض کنید پدر و مادر متقلب باشند، دروغگو باشند، به همدیگر رحم نمی کنند، به همدیگر خیانت می کنند؛ اینها را هم بچه می بیند جلوی چشمش؛ پدر و مادر را به مسائل دینی اهمیتی نمی دهند؛ به فرائض، به نماز، به روزه، بچه اهم اهمین جور بار می آید. این تربیت بد است. ایا گاهی هست که انسان تربیت بد هم نمی کند بچه را، لکن رها می کند؛ خیلی از ماها گرفتار این معنا هستیم؛ نه اینکه بچه را بد تربیت کنیم، نه، اما رهایش می کنیم؛ احساس مسئولیتی گأنه نسبت به او نداریم. گاهی اوقات برای درس خواندن و مشق نوشتن اش صرف وقت می کنیم اما برای نماز خواندن اش، برای آشنا شدن اش با قرآن، با مسائل دینی، نه، هیچ انسان وقت می گذارد. این رها کردن بچه است. اینها را نمی شود انسان به حساب خدا بگذارد؛ یعنی بگوید خدایا این بچه را من تربیت کردم برای تو، در حساب تو؛ نمی شود.

آن فرزندی را می شود انسان به حساب خدا بگذارد که او را رها نکند و تربیت خوب هم بکند. البته توجه داشته باشید و توجه دارید که تربیت فرزندان این جور نیست که انسان هر یک یک بچه ها را بخواهد که امثال یک شاگرد معینی جلو بیایند، دعوت شان کند، بیهوشان حرف بزند او تربیت شان کند؛ نه، بعضی ها می گویند که شما می گویند فرزند زیاد داشته باشید، خب اگر فرزندان زیاد شدند در خانه، تربیت شان نمی توانیم بکنیم؛ این حرف غلط است. تربیت فرزندان، تربیت تک تک فرزندان نیست، تربیت محیط خانواده است. محیط خانواده که خوب بود، چه بچه یکی باشد چه پنج تا باشد، فرقی نمی کند، خوب تربیت می شوند. به طور طبیعی، به طور غالب خوب تربیت می شوند.

پس بنابراین «یَحْتَسِبُهُمْ عِنْدَ اللّٰهِ» که در این حدیث شریف هست، معنایش این است که بچه را جوری تربیت کند که بتواند او را پای خدا حساب کند. حالا، اگر «مَنْ قَدَّمَ اَوْلَادًا یَحْتَسِبُهُمْ عِنْدَ اللّٰهِ»، اگر انسان تقدیم کند اولادی را - تقدیم کند یعنی بار بیاورد، پرورش بدهد، ارائه بدهد فرزندان را - که بتواند آنها را پای خدا حساب بکند، «حَبِیْبُوهُ مِنَ النَّارِ بِاِذْنِ اللّٰهِ عَزَّوَجَلَّ» این فرزندان، او را از آتش الهی، از عذاب الهی دور نگه می دارند، مانع می شوند. این یکی از این چیزهای مهم است. خدای متعال به ما می گوید که عمل صالح کنید تا پیش خدای متعال ماجور باشید، از عذاب الهی مأمون باشید؛ اما به این اکتفا نمی کند؛ می فرماید اگر چنانچه نسل بعد از خودتان را هم تربیت کردید، این هم یک حسنه ای است، یک عمل صالحی است که می تواند شما را حاجب از آتش باشد.

(شرح حدیث اخلاقی توسط رهبر معظم انقلاب - ابتدای درس خارج فقه ۱۳۹۵/۹/۱۵)

تربیت فرزند، فرآیندی پیچیده نیست!

برای دیدن این ویدئو کلیک بزرگد روی پرو را اسکن کنید

تربیت سخت است، من بلد نیستم.

من که خودم صد ساله اشکال دارم، چطور می خوام بچه تربیت کنم؟! حتی و عقل سلیم هم می گه، من باید اول خودم رو تربیت کنم! آخه من هنوز توی بچه بزرگ کردن، خاتم، لازمه خودم رو تعویب کنم. اعتماد به نفس پیدا کنم، به قول معروف «بزرگدایی اخلاقی» فائق بیام، از این چیزهای که بهشون می گن «اصحای اخلاقی» کسب کنم، اون وقت اگه صلاحیتش رو پیدا کردم، نوبت تربیت بچه می شه، غیر از اینه؟!
 معجزه‌های سوره انعام

اول فرزند، بعد خدای او. انعام محوره. مگر تربیت فرزندان مخصوصه به گرفتن ماست؟ پدر داخل کشان یا فقط باید آسود کرد. طبیعت پدر تر خودش را می کنه و جوفه جوفه زده، ما می توانیم بهر پدری که می خوریم، اگر سه تا سه فشار ماوروس که رو تر جوفه بریزه، می خورد. ما خدای مستقیم «کودکان هم در واقع جدت تربیت است» چون اگر اولاد می خواد، فرزند می خواد، فرزند برای فرزندان باقیم و ما پدر و مادری خدایم، اگر می خوادیم، کار می کنیم، به یاد آفرینش خدای تباری می خوادیم، انعام و الله که رسته رسته آن ها را فراهم می کنیم.
 خودمان را می مگر چقدر می توانیم شادمان باشیم؟ باید تمرکز کنیم بر اصلاح و رشد خدایمان است. همه انسان ها ناقصی دارند و نقصان های بی عدالتی فقط اخلاقی است. اصلاح کنیم و مشکلات بچه دار شویم.
 ناکس می گویند آن و شوهر بخواند، ما وقتی پدر و مادر شویم، خود فرزند داشتن بهتر است که بسیاری از نواقص وجودی ما تربیت می شود. تعادل با کودک می کشد، با بچه بازی می کنیم، بیشتر گوش می دهیم، محبت و دوستی می کنیم، از خودمان برای دیگران می کشد حضور و... بچه داشتن وقت با اهل کس و نا داخل کس بود، با همه بزرگواریم، آینه بزرگ باقیم نمی شویم و نمی توانیم پشت آن ها را به خاک معالیم.

وقت گذاری برای فرزند

• یادگیری فرزندان بعدی از قبلی و آسان شدن آموختنی ها

واقعیت آن است که فرزند اول نیازمند وقت گذاری زیادی است که فرزند دوم و سوم به این وقت گذاری نیاز ندارند (خصوصاً اگر فاصله ی بین آنها کم باشد). البته در این زمینه مهارت های فرزند پروری هم لازم است. برای مثال باید راه رفتن و حرف زدن را به فرزند اول آموخت. اما در مورد فرزند دوم و خصوصاً فرزند سوم، والدین متوجه نمی شوند چه زمانی کودک راه رفتن یا صحبت کردن را یاد گرفت. در واقع بسیاری از آموختنی ها را که والدین با وقت گذاری فراوان باید به او می آموختند، در کنار فرزندان دیگر به راحتی یاد گرفته است.

• بازی کردن بچه ها با هم و کاهش وقت گذاری والدین برای بازی با فرزند

والدین در کودکی فرزند اول، زمان زیادی را باید صرف بازی با او می کردند، چون همبازی دیگری نداشت. شاید پدر روزی دو سه ساعت و مادر دو برابر این میزان را باید برای بازی با بچه وقت می گذاشت. اما در مورد فرزند سوم و بعد از آن، شرایط به گونه ای است که اگر وارد بازی بچه ها با یکدیگر شویم، با اعتراض آنها روبرو خواهیم شد (مگر در مواردی که بچه ها دوست داشته باشند، والدین وارد بازی آنها شوند). در واقع ضرورت وقت گذاری والدین برای بازی با بچه ها کمتر می شود.

• غذا خوردن بهتر فرزندان

مکرر مشاهده شده است که والدین در مورد غذا خوردن فرزندان دچار مشکل بوده و با ترفندهای فراوان به او غذا می دهند (که باز هم در حد انتظار نمی خورد). اما در خانواده ی چندفرزندی، باید مراقبت شود که غذا (خصوصاً بخش های مهم تر آن مثل گوشت) به صورت عادلانه به همه ی بچه ها برسد؛ چراکه هر یک از بچه ها تلاش دارد زودتر از غذا استفاده کند. دیده شده که یخچال خانواده های تک فرزند، پر از میوه های در حال فاسد شدن است. اما در خانواده های دارای چند فرزند، نه تنها نیاز به تهیه ی میوه های خاص و ترفند های فراوان برای خوردن آن به فرزند نیست، بلکه میوه های متداول و معمولی به راحتی مصرف شده و چیزی از آن باقی نمی ماند و شاید نوبت به میوه های خاص هم نرسد.

• کاهش احتمال خطای فرزندان و ایجاد فضای خودکنترلی بین آنها

در مراقبت های لحظه ای می توان تأثیر این امر را دید. در مورد یک فرزند باید مرتب مراقب بود که بچه، کار خطرناک و اشتباهی انجام ندهد. اما وقتی تعداد بچه ها بالا رفت (خصوصاً بالاتر از دو فرزند) احتمال اشتباه و خطا کم می شود. در تعداد فرزندان سه و بیشتر احتمال تباری بچه ها با هم بسیار کاهش می یابد (نسبت به دو فرزند) و بچه ها نوعی خودکنترلی خواهند داشت. چراکه همیشه بچه ها نگران هستند خواهر یا برادرشان، اشتباهات آنها را به والدین متذکر شود. بنابراین ضرورت مراقبت لحظه ای هم کاهش می یابد.

• کمک فرزندان بزرگتر در کارهای فرزندان کوچکتر به والدین

در مورد خرده نیازهای کودکان چند فرزندی بسیار کمک کننده است. اگر مادر مهارت های لازم را داشته باشد و بتواند به خوبی روی بچه ها سرمایه گذاری کند، بخش قابل توجهی از نیازهای فرزندان بعدی توسط فرزندان اول برآورده می شود. کارهایی چون آوردن وسیله ای از آشپزخانه و ریختن آب در شیشه شیر نوزاد و... از جمله مواردی است که مادر می تواند به فرزندان بزرگتر سپرده و خود، به انجام آن نپردازد.

سندرم آشیانه ی خالی (بحران تنهایی)

فرض کنیم خانواده ای قائل به داشتن فرزند کم ولی با کیفیت است و بتواند یک فرزند را به خوبی تربیت کند. (البته اینکه بتواند فرزند با کیفیتی تربیت کند، چندان شایع نیست. افراد معدودی می توانند با استفاده از مهارت های مقابله با تک فرزندی، آنها را با تمام ابعاد تربیتی لازم، پرورش دهند). چنین حالتی (تربیت یک فرزند خوب و با کیفیت) به این معناست که والدین همه ی سرمایه ی خود را در یک سبد چیده اند که وقتی زمان آن برسد، منزل را برای تحصیل، ازدواج، اشتغال یا... ترک کرده و از اینجا بحران تنهایی آغاز خواهد شد. بسیاری از خانواده ها دچار این چالش شده و آنرا لمس نموده اند. اگر دهه ی شصتی ها امروز تدبیری نکنند، شدیداً به این مسئله دچار خواهند شد.

اضطراب و استرس والدین در مواجهه با تک فرزند

وقتی والدین تمام سرمایه ی خود را در یک سبد گذاشته و یک فرزند دارند، دائماً نگران اند که اگر برای خودشان اتفاقی بیفتد، این تک فرزند در مواجهه با مشکلات چه خواهد کرد و چگونه با مسائل دست و پنجه نرم می کند؟ در بسیاری از مشکلات، وجود برادر و خواهر و دیگر اقوام عبور از مشکلات را آسانتر می کند. از طرف دیگر این نگرانی دائماً برای والدین وجود دارد که اگر اتفاقی برای فرزندان بیفتد، چه کنیم؟ از همین جهت مکرر مشاهده شده است که والدین قید سپردن کار به تک فرزند خود را می زنند. حتی اگر او را برای خرید نان یا لبنیات بفرستند، از دیر آمدن یا عدم تماس تلفنی او دچار دل شوره ی دائمی می شوند. حتی گاهی مادر از پدر می خواهد که به دنبال فرزند برود. نتیجه ی این مسئله، این است که والدین کلا کاری به فرزندشان نمیکنند. آسیب مسئولیت ندادن به فرزند، مسئله ی جدایی است که در موضوع آسیب های متوجه به فرزند باید بحث شود.

فرزندسالاری

یکی دیگر از مشکلات تک فرزندی که امروز بسیار با آن مواجه هستیم، فرزندسالاری است. از آنجا که والدین همه ی محبت و توجه خود را متوجه یک فرزند می کنند، این محبت بیش از حد باعث زیاده خواهی های او شده و به گونه ای والدین را آزار می دهد. والدین هم نمی توانند ناراحتی فرزند را ببینند؛ فلذا این اذیت ها را به جان می خرد که فرزندشان ناراحت نشود. این در حالی است که توصیه می شود از هر سه خواسته ی فرزند، یک یا دو خواسته (حتی اگر از دست والدین برمی آید) برآورده نشود تا او در آینده زیاده خواه نگردد.

برای شنیدن پادکست این مطلب بزرگد روی پرو را اسکن کنید

مصاحبه

● اگر محیط خانواده سالم باشد، فرزندان خوب تربیت می شوند

مصاحبه با آقای محمدمسلم وافی / نماینده ی مجمع طلاب و فضلاء حوزه علمیه قم و از فعالین حوزه جمعیت / با موضوع دشواری تربیت فرزندان

۱- تربیت فرزندان و مراقبت از آنها با تعدد آنها دشوارتر می شود؛ خصوصاً اگر با یکدیگر در اقدامات خطرناک (اعم از خطر جانی یا فکری و روحی) تلبانی کنند. پس چرا در سیاست های جمعیتی به چند فرزندی توصیه شده است؟ والدین چگونه از پس این کار برآیند؟

اگر فرزندان را طبق ۴۸ روشی که در اسلام برای ایجاد خودکنترلی بیان شده است تربیت کنیم، قطعاً تلبانی برای اقدامات خطرناک اتفاق نخواهد افتاد. تربیت یک مقوله ی جزئی و فردی نیست، بلکه یک مقوله ی محیطی و جمعی است. در محیط های سالم افراد خود به خود، خوب تربیت می شوند و در محیط های ناسالم برعکس آن اتفاق می افتد. فلذا فردی که یک، سه یا پنج فرزند دارد؛ اگر محیط خانواده را محیط سالمی قرار دهد، بچه ها خوب تربیت می شوند و ما اعتقاد داریم چون تعدد فرزندان باعث کمک و استعانت بچه ها به همدیگر می شود، کار را برای پدر و مادر راحتتر می کند. قطعاً خانواده های پرجمعیت با نشاط ترند، روحیه ی بهیتر و فکر جوالتری دارند؛ به جهت اینکه از نظر روانشناختی در محیط رقابتی سالم قرار گرفته اند.

۲- در دوران گذشته خانه ها بزرگ (دارای چندین اتاق) و اقوام، نزدیک یکدیگر ساکن بودند و این امکان فراهم بود که بچه ها در حیاط بزرگ خانه با فرزندان فامیل بازی کنند. آیا چند فرزندی و توصیه ی به آن متناسب با فضای سنتی (به لحاظ فرهنگی و معماری) نیست؟ چرا که امروزه با فضای آپارتمان نشینی (و محدودیت فضا) مواجه هستیم؛ که ضرورت تفکیک اتاق دختران از پسران را نمی تواند برآورده کند. از طرف دیگر با توجه به نبود فضای بازی، بچه ها در معرض آسیب های تربیتی همسالان خود در محله قرار می گیرند.

اتفاقاً به همین دلیل آپارتمان نشینی و کم شدن ارتباطات فامیلی و محدودیت دسترسی ها توصیه به چند فرزندی می کنیم؛ که حداقل برادر و خواهرها بتوانند خلاها را پر کنند. تفکیک بین دختران و پسران در اسلام از سن ممیزی باید انجام شود و آن هم نه برای هر بچه ای. دخترها در یک اتاق و پسرها در اتاقی دیگر که آسیب هایی را نبینند. پس اینکه فکر کنیم هر فرزندی یک اتاق مجزا باید داشته باشد، اشتباه است. البته باید از بالا رفتن سن ازدواج هم جلوگیری کنیم. برای مدیریت خانه هایی که فقط یک اتاق دارند؛ تا وقتی بچه ها کوچک اند می توانند در اتاق پدر و مادر بخوابند و وقتی به سن ممیزی رسیدند، پسرها از اتاق موجود و دخترها از سالن منزل استفاده کنند. بازی های داخل منزل را هم پدر و مادر باید تعریف کنند؛ که چه نوع بازی می تواند در این فضا امکان پذیر و جذاب باشد. در بلوک های آپارتمانی هم معمولاً برای بازی کودکان پارکی وجود دارد. طبق تحقیقی که توسط کانون اصلاح و تربیت سازمان زندان ها در نوع جرم های بچه های تک فرزند و چند فرزند انجام شده است، تک فرزندها بیشتر از سایرین آسیب دیده اند و آسیب هم زده اند.

۳- برخی مردم و حتی اساتید دانشگاه قائلند که فرزند کمتر، امکان کیفیت تربیتی بالاتری را فراهم می کند؛ آیا برای داشتن جامعه ای سالم تر بهتر نیست فرزندان کمتری داشته باشیم (یک یا حداکثر دو فرزند) و آنها را خوب تربیت کنیم؛ به جای آنکه فرزند بیشتری بیاوریم که به جهت تربیتی درست رشد نکرده اند و زمینه ساز آسیب های اجتماعی خواهند شد؟

بله فرزند کمتر، امکانات رفاهی بالاتری در اختیار دارد اما به چه قیمتی؟ سوال اینجاست آن امکانات رفاهی مفید است یا مضر؟ ما اعتقاد داریم که مضر است. اصولاً فرزندان کمتری که با امکانات رفاهی خاص بزرگ می شوند، فرزندان لوس خواهند شد. بنابراین ملاک، امکانات رفاهی نیست بلکه ابزار رضایت فرزندان است. در خانواده های چند فرزندی، بچه ها از بازی و دعوا و آشتی که بینشان اتفاق می افتد، رضایت دارند. کیفیت در تعداد بالاست و این غلط است که فکر کنیم کیفیت در تعداد فرزندان کمتر است. به همین دلیل است که جلسه می گذاریم و آسیب های تک فرزندی را تبیین می کنیم. یک فرزند است با امکانات بالا، اما صدها نوع آسیب دیده است...

برای شنیدن این مصاحبه
با کد QR یا آدرس اسکن کنید.

از نسیم رحمت الهی
نالیده نشوید!

سوره یوسف، آیه ۸۷
@Hadith_Negash

● درآمد

بسیاری از مردم همه ی مقوله های زندگی را با حساب دو دو تا چهارتای ریاضی می سنجند. مثلاً می دانیم اگر به جای ۲ کیلوگرم سیب، ۴ کیلوگرم خریداری کردیم، بار سنگین تری را باید جا به جا کنیم. به تعبیر ضرب المثل قدیمی: «هرکه بامش بیش، برفش بیشتر». اما آیا واقعاً این ارزیابی ریاضی در تمام مسائل زندگی صادق است؟

تصور غالب پسران این است که ازدواج باعث می شود یک «نان خور» به آنها اضافه و دشواری های زندگی بیشتر شود. (چون یک درآمد مشخص، به جای یک نفر، به دو نفر باید اختصاص یابد)

پس چرا قرآن در مورد ازدواج، وعده ی «غنی شدن» داده است؟

در مورد فرزند هم چنین تلقی ای وجود دارد؛ اگر تعداد فرزندان بالا رود، به تناسب این ازدیاد تعداد، دشواری تربیت آنها و تأمین هزینه های زندگی مضاعف می شود!

وعده های الهی کجای محاسبات ما جا دارد؟

عنصر «برکت» چیست و چرا به عنوان شاخصی در ارزیابی های ما لحاظ نمی شود؟

جالب اینجاست که نه تنها آموزه های دینی، بلکه دستاوردهای علمی علوم تربیتی و روان شناسی، نشان می دهد که تربیت تک فرزند بسیار دشوارتر از تربیت چند فرزند است. اما کمتر کسی در جامعه این گزاره ی دینی و علمی را به عنوان یک باور می پذیرد. در این شماره از نشریه ی امید آینده بیشتر به این موضوع خواهیم پرداخت.

امیدآینده

نشریه اختصاصی جمعیت و خانواده

خبر | واحد متخلف سقط جنین در قم شناسایی و پروانه فرد متخلف ابطال شد

به گزارش خبرگزاری مهر، مجید محبی معاون درمان دانشگاه علوم پزشکی قم با اشاره به بازدیدهای مستمر کارشناسان حوزه نظارت بر درمان این دانشگاه از مراکز و مطب‌های فعال استان گفت: در پی گزارش‌های مردمی و بررسی نظارتی صحت اقدام به سقط جنین غیرقانونی از سوی یک واحد درمانی برای کارشناسان و بازرسان اثبات شد. وی افزود: پس از جمع‌آوری مدارک و مستندات لازم و جلوگیری از اقدامات و فعالیت‌های این فرد متخلف واحد مربوطه پلمب و پرونده جهت رسیدگی به مرجع قضایی ارسال و پس از بررسی مستندات، حکم ابطال پروانه فعالیت فرد خاطی صادر شد. محبی تأکید کرد: این نخستین ابطال پروانه فعالیت درمانی برای سقط جنین غیرقانونی در استان است. شهروندان در صورت مشاهده هرگونه فعالیت غیرمجاز و یا تخلف بهداشتی و درمانی می‌توانند مراتب را با شماره ۱۹۰ در میان بگذارند.

امیدآینده | نشریه اختصاصی جمعیت و خانواده | سال اول شماره ۹ | بهمن ۱۴۰۲

ارتباط با ما: @omide_ayande

با اسکن این بارکد، به صفحه ما در ایستا متصل شوید.

شما کنشگران حوزه جمعیت می‌توانید خاطرات یا اخبار فعالیت‌های خود را برای ما ارسال کنید.